

Д-ръ Тиховъ. Нали, Павле, не е лесно да се сродимъ съ една хуманна идея!

Павелъ. Каква мъка е то!

Д-ръ Тиховъ. Азъ се увѣрихъ, че за да ни станатъ идеитѣ плътъ и кръвъ — трѣбватъ вѣкове. Ето Християнството! Толкова вѣкове, а незнамъ колко хора-християни ще се намѣрятъ, които, като ги ударишъ отъ едната страна, да обърнатъ и другата.

Павелъ. Правъ си! Много си правъ, Добре. Да се издигнешъ до тамъ, че когато те ударятъ отъ едната страна, съ пълно смирение да обърнешъ и другата си страна и по този начинъ да сломишъ злото въ противника си съ добро е... (вмисленъ) какво възможвание прѣдполага християнството!

Д-ръ Тиховъ. И кой знай, кога ще настане това?

Павелъ. Когато се сродимъ съ идеитѣ на великитѣ хуманисти.

Д-ръ Тиховъ. То тѣй трудно ли се вижда.

Павелъ. И особено трудно се явява то, когато егоизма се подхранва въ живота и отъ разколници, като Тепавски, и отъ умове като Ницше.

Д-ръ Тиховъ. (Само го погледва).

Павелъ. Теорията и морала на най-голѣмитѣ индивидуалисти е създадена само отъ егоизмъ.

Д-ръ Тиховъ. А на послѣдъкъ индивидуализмътъ е на мода и въ медицината и въ възпитанието.

Павелъ. И тѣй бърже се възприема.

Д-ръ Тиховъ. Разбира се. Нищо по-лесно и приятно отъ това да направишъ онова, което може да ти причини удоволствие, та макаръ това да струва и живота на други. Не е ли тѣй?